

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
's-Hertogenbosch, van 6 april 2011 in zaak nr. 10/22435 in het geding
tussen:

en

de minister voor Immigratie en Asiel.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 juni 2010 heeft de minister van Justitie de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingetrokken. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 april 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister voor Immigratie en Asiel een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister voor Immigratie en Asiel (thans: de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel; hierna: de minister) bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 april 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Onder de minister wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorgangers.

2.2. In de eerste grief klaagt de minister dat, samengevat weergegeven, de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende inspanningen heeft verricht om het voornemen van 13 april 2010 tot intrekking van de aan de vreemdeling verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd (hierna: het voornemen) aan de vreemdeling kenbaar te maken. Volgens de minister heeft de rechtbank miskend dat hij niet gehouden was, ook niet volgens het door hem gevoerde beleid, het voornemen, na retourzending ervan door TNT Post (thans en hierna: PostNL), langs andere weg aan de vreemdeling bekend te maken.

2.2.1. Ingevolge artikel 39, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), voor zover thans van belang, wordt, indien de minister voornemens is de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning of het verlengen van de geldigheidsduur ervan af te wijzen, de vreemdeling hiervan, onder opgave van redenen, schriftelijk mededeling gedaan. Het schriftelijke voornemen wordt aan de vreemdeling meegedeeld door uitreiking of toezending ervan.

Ingevolge artikel 41, eerste lid, voor zover thans van belang, is artikel 39 van overeenkomstige toepassing, indien de minister voornemens is om de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 in te trekken.

Ingevolge artikel 3.115, eerste lid, aanhef en onder d, van het Vreemdelingenbesluit 2000, zoals dat ten tijde van belang luidde en voor zover hier van belang, wordt het schriftelijke voornemen om de

verblijfsvergunning, bedoeld in de artikel 28 van de Vw 2000, in te trekken, aan de vreemdeling meegedeeld door uitreiking of toezending ervan.

Volgens paragraaf C17/1 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000), zoals die ten tijde van belang luidde en voor zover hier van belang, dient de kennisgeving van het voornemen om de verleende verblijfsvergunning in te trekken in beginsel aangetekend naar het laatst bekende adres van de vreemdeling te worden verzonden. Hiervoor geldt de procedure zoals neergelegd in paragraaf C18/3.2.2.

Volgens paragraaf C18/3.2.2, zoals die ten tijde van belang luidde en voor zover hier van belang, controleert de minister als het voornemen aan hem wordt geretourneerd omdat het niet is opgehaald, of het naar het juiste adres is verzonden en of de vreemdeling is verhuisd. Zonodig wordt het voornemen opnieuw verzonden.

2.2.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 10 oktober 2011 in zaak nr. 201101703/1/V3; www.raadvanstate.nl, dient te worden onderzocht of een stuk door PostNL op regelmatige wijze aan het adres van de belanghebbende is aangeboden, indien dat stuk aangetekend is verzonden en de belanghebbende de ontvangst ervan ontkent. Wanneer PostNL bij aanbidding van het stuk niemand thuis treft en daarom een afhaalbericht achterlaat, komt het niet ophalen van dat stuk bij het kantoor van PostNL voor rekening en risico van de belanghebbende. Stelt de belanghebbende geen afhaalbericht te hebben ontvangen, dan ligt het op zijn weg feiten aannemelijk te maken op grond waarvan redelijkerwijs kan worden betwijfeld dat een afhaalbericht is achtergelaten.

2.2.3. Niet in geschil is dat het voornemen door PostNL op regelmatige wijze aan het adres van de vreemdeling is aangeboden, als hiervoor onder 2.2.2 bedoeld. Blijkens het proces-verbaal van het verhandelde ter zitting heeft de vreemdeling bij de rechtbank slechts gesteld dat hij het afhaalbewijs niet heeft gevonden. Met deze enkele stelling heeft hij geen feiten aannemelijk gemaakt op grond waarvan redelijkerwijs kan worden betwijfeld dat PostNL een afhaalbericht heeft achtergelaten, zodat het niet ophalen van het voornemen voor rekening en risico van de vreemdeling komt. Door te overwegen dat, samengevat weergegeven, nu het besluit de vreemdeling wel op hetzelfde adres heeft bereikt, de rechtbank niet aannemelijk acht dat de vreemdeling doelbewust het afhaalbericht heeft genegeerd, heeft de rechtbank dit niet onderkend.

Voorts heeft de rechtbank door te overwegen dat de minister niet conform zijn beleid, neergelegd in paragrafen C17/1 en C18/3.2.2 van de Vc 2000 heeft gehandeld, niet onderkend dat uit deze paragrafen niet volgt dat de minister in omstandigheden als hier aan de orde, gehouden is het voornemen opnieuw te versturen of het op een andere manier aan de vreemdeling kenbaar te maken. Derhalve slaagt het betoog van de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende inspanningen heeft verricht om het voornemen aan de vreemdeling kenbaar te maken.

De grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. Hetgeen de minister in het hogerberoepschrift overigens heeft aangevoerd, behoeft geen bespreking. De Afdeling zal de zaak naar de rechtbank terugwijzen om door haar te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.4. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 6 april 2011 in zaak nr. 10/22435;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 437,00 (zegge: vierhonderdzevenendertig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. C.J. Borman en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. E.J.J.M. van Tielraden, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

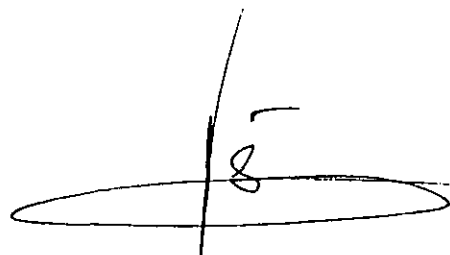
w.g. Van Tielraden
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 12 juni 2012

572-733.

Verzonden: 12 juni 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a large, stylized 'S' or 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser